

Στήν έλικογραμμή σκαρφαλλώνει ό ήχος.
 "αί νά, στόν ήχο μέσα, ό καθαρός ό θρλαμβος
 "Ξιζε νά ξεπεράσουμε τόν έαυτό μας
 Ξιζε μέ πιστούς συντρόφους πλάι νά παλέσουμε.
 'απ' τήν κορφή ψηλά, λαμπρό φαντάζει τό τοπίο
 χάθηκε ή λάσπη από τό δρόμο κι' ή άκαθαρσία
 έδω μόνο τών πεδίων τ' άρωμα στροβιλίζεται
 καί τήν κατοικτική τής πεδιάδας εικόνα
 άγριοβότανα χαριτωμένα τή σκεπάζουν.

Κι' άπότομα κραυγάζει τό ριολί. Θρηνηί πός
 κάτι έχθηκε
 καί τό ώραίο, τό μοναδικό,
 μία ελπίς ένας έρωτας,
 ένα φοινηκοκράσινο νησί
 που λάμπει στήν άχνή θάλασσα
 ή μόνο ένα καλοκαίρι μακρινό
 ίσως τό πιο όμορφο
 για πάντα έχει χαθεί.
 Καί πουθενά βοήθεια
 καί πουθενά εξήγηση
 "όνο χαϊδεύεται ήρεμα ή κραυγή τής θλίψης
 στού θρλαμβου τόν ήχο.
 Γιατί όσο κι' άν φέγγει ψηλά ή ύπαρξη
 πρέπει πάντα μέ σκυμμένο κεφάλι νά γιορτάζουμε
 κοιτώντας πάνω από τό ύποταγμένο τοπίο
 τόν άδιδάλλαχτο ούρανό
 καί νά ζητούμε πάλι αύτόχ που χάθηκε
 άπαρηγόρητα
 εδγνώμονες γι' αύτό που ύπηρεί
 τό άνεπιώληκτο.

Μελοψωκάν
 Ε. Πικωνή